

Вовк та Мишеня (1853)

Глібов Леонід Іванович

На полі Вовк овечку взяв,
Потяг сердешную в діброву —
Не на розмову,—
А щоб із'їсти: він бажав
М'ясця свіженького давненько.
От взяв овечку, обідрав,
Як знав,
Та й заходився хорошенько
М'ясце під дубом уминать,—
Аж на зубах кістки хрущать.
Їв Вовчик, їв — аж утомився;
Гаразденько удовольнився,
А все-таки всього не з'їв:
«Нехай вже,— каже,— другим разом».
М'ясце травицею прикрив,
А сам спочинуть ліг тим часом.
Неначе пан який — лежить...
А Мишенятко під вербою
Почуло, що м'ясце пахтить,
Та й крадеться поміж травою
(Яке мале, а вже хитрить!)...
От помалесеньку підкралось,
Взяло м'ясця та у дупло й сховалось.
Угледів Вовк, дарма що спав,
І на весь гай гукать зачав:
— Ой ненечко! Рятуйте! Поможіте!
Ловіте злодія, держіте!
Добро моє покрав!

Я в одному селі по ярмарку гуляв
Та й бачив диво:
Якийсь там становий хвинтив спесиво
Біля чумацьких хур.
Чого він там никав — усі на вус мотали...
От якось у його тарані в'язку вкрали,
А він гукає: «Пробі! Калавур!»

1853